

PHẦN 4

Phương Giao!

- Quyền đỗ xe lại, anh cười vui vẻ:

- Lên xe đi, anh đưa về!

Phương Giao do dự một chút rồi ngồi lên sau xe Quyền. Quyền chờ cho Phương Giao ngồi lên vững vàng mới cho xe chạy đi.

- Chị Kim Thư mong em đến, hay anh đưa em đến đó nhen.

Phương Giao lắc đầu:

- Hôm khác đi anh. Bác Bằng vẫn còn nằm bệnh viện, em phải về nhà sớm, mang thức ăn vào bệnh viện.

Quyền buồn thiu. Mấy lúc gần đây, Phương Giao có vẻ xa cách với anh, anh muốn nghĩ là vì cô quá bận rộn, phải học hành và còn lo cho ông Bằng nữa, nên anh cười gượng:

- Hay là đi uống nước với anh, năm phút thôi nhen?

Cái vẻ buồn thiu ấy chạnh lòng Phương Giao, cô gật đầu:

- Cũng được!

Hai tiếng "cũng được" giúp Quyền vui và phấn chấn lên. Cô ấy đâu có lạnh nhạt với mình. Quyền cho xe chạy nhanh hơn, rồi ghé vào một quán cà phê. Buổi chiều hãy còn vắng khách, trong quán lưa thưa vài người. Chọn bàn trong cùng, Quyền kéo ghế cho Phương Giao ngồi.

- Uống nước cam nhen Giao?

- Dạ.

Quyền gọi một ly cam, một ly cà phê. Anh ngắm Phương Giao:

- Em có vẻ ốm đi, vất vả quá phải không?

- Đâu có, em thấy em có ốm gì đâu.

- Em làm sao nhận rõ ra mình. Anh thật ái ngại khi thấy em vất vả. Tại em muốn ở lại nhà ông tổng, chứ nếu em ở với chị Kim Thư, chị ấy không để em làm gì đâu.

- Bác Bằng đang nằm viện vì tai nạn giao thông, bác lại không có con gái, em không lo cho bác thì đâu phải con người, hưởng chi bao nhiêu năm tụy em. Bổng ở cô nhi viện, nhưng tiền ăn học của em là do bác lo hết. Bác đã xem em như con, em cũng vậy, em kính bác như cha mình vậy. Em lo cho bác những ngày này có đáng gì đâu bỏ với công ơn của bác.

Nước mang ra, Quyền khuấy đều ly nước rồi đưa cho Phương Giao, ân cần:

- Uống đi em! Dù có lo cho bác Bằng của em, em cũng phải nghĩ đến sức khỏe của mình, Giao nhé!

- Cám ơn anh lo lắng cho em.

Quyền cầm lấy bàn tay Phương Giao đang khuấy ly nước, tha thiết:

- Bao giờ anh cũng muốn được lo lắng cho em. Em có biết khi gặp em lần đầu tiên, anh đã xao xuyến...

- Anh Quyền!

Phương Giao rút tay lại lúng túng:

- Anh đừng như thế! Em...

- Anh yêu em, Giao ạ. Anh không thể không nói là anh yêu em, giây phút nào anh cũng nhớ em, ngày nào em còn thọ ơn bác Bằng và ở chung một nhà với Hoàn Vũ, là anh lo cho em, anh sợ mất em.

- Anh Quyền...

Phương Giao ngược lên nhìn Quyền:

- Thật sự... em xem anh như người anh.

- Người anh thôi sao? Anh không nghĩ như thế. Anh thấy trong đôi mắt em vẫn dành cho anh một tình cảm khác với tình cảm anh em. Anh tỏ tình bất ngờ quá, phải không? Nhưng em đừng ngại, Giao nhé! Anh muốn em biết, anh yêu em như thế thôi, và hãy cho anh được quan tâm săn sóc em, nghe Giao.

Phương Giao cố rút tay lại, song Quyền giữ chặt tay cô, đưa lên môi hôn. Phương Giao bối rối quay đi. Cô nhớ nụ hôn hôm nào của Hoàn Vũ, cái cảm giác lần đầu tiên được hôn sao thật khó tả.

- Giao!

Tiếng của Quyền như gió thoảng, ánh mắt anh nồng nàn, Phương Giao yếu ớt chống lại:

- Mình về đi anh Quyền, muộn rồi!

Quyền cố nén tiếng thở dài, buông tay Phương Giao ra, anh tự nhủ mình chớ quá hấp tấp làm cho Phương Giao phải sợ. Cô bé hãy còn quá ngây thơ trong trắng.

Gọi tính tiền xong, Quyền cùng Phương Giao ra về. Nắng tắt từ lâu, màu trời đang chuyển màu xám...

Hoàn Vũ nóng nảy đi qua đi lại. Đã sáu giờ rồi, thế mà Phương Giao vẫn chưa chịu về. Cô lại đi cùng với tên Quyền nữa chứ gì? Mới chỉ nghĩ như vậy thôi mà Hoàn Vũ nghe ngực mình tức nghẹn, tại sao như thế chứ, mình đã thích Lộ Lem rồi sao? Một chiếc xe đỗ lại, Hoàn Vũ vội vàng lao ra cửa, nhưng là Thanh Đào. Cô ăn mặc khá quậy, quần soọc ngắn lên đến đùi, áo thun ba lỗ toàn trắng, chạy xe vào trong sân, cô thắng cụp xe lại:

- Anh đang chờ em hả?

Hoàn Vũ lúng túng gật bừa:

- Ừ, mà không.

Thanh Đào nhíu mày:

- Sao lại vừa ừ vừa không? Vào thay quần áo đi chơi với em. Chiều nay phải ăn mừng mới được.

- Ăn mừng chuyện gì?

- Chia tay với anh Tân, anh ta có người khác, thì em cũng vậy. Từ nay, anh khỏi sợ là đi chơi với bạn gái của người khác ghen.

- Chia tay, sao em tỉnh bơ vậy?

- Chẳng lẽ anh muốn em khóc à? Vậy em khóc, anh cho em mượn vai ghen.

Thanh Đào tinh nghịch ngả vào lòng Hoàn Vũ, cô ôm cổ anh, đầu ngã xuống vai anh, vờ như khóc... híc.. híc...

Lại một chiếc xe đỗ xích lại khi cửa cổng còn mở rộng. Phương Giao về với Quyền, vừa bước xuống xe, cô đã mục kích ngay cảnh quá tình tứ. Hai người kia thân mật ôm nhau, Quyền thở phào nhẹ nhõm, còn Phương Giao lại mang cảm giác hụt hẫng như rơi tòm xuống giếng sâu vậy. Cô khe khẽ bảo Quyền: "Anh Quyền về đi", rồi cúi gằm đầu đi vào.

Hoàn Vũ xô mạnh Thanh Đào ra như bị chạm điện làm cô suýt ngã. Thanh Đào nhăn nhó:

- Anh thật ích kỷ! Chẳng ga-lăng gì cả, em đang muốn yêu anh, thế mà...

Hoàn Vũ nạt nhỏ:

- Im đi!

Ánh mắt Hoàn Vũ đâu có nhìn Thanh Đào mà lo lắng nhìn theo Phương Giao. Thanh Đào đã hiểu, cô mỉm cười, áp hai bàn tay vào má Hoàn Vũ, xoay gương mặt anh bắt nhìn cô:

- Có chuyện gì vậy? Lạ đấy nghe? Anh bắt đầu thích nó rồi hả?

Hoàn Vũ vùng vằng gạt tay Thanh Đào ra, quát khế:

- Quậy quá đi! Bây giờ anh không đi với em được đâu. Em về đi, anh phải vào bệnh viện thăm ba anh.

- Cho em đi với, em cũng muốn thăm bác.

- Em ăn mặc như thế này mà đòi đi thăm ba anh hả, cho anh can đi. Em về đi Đào!

Vừa nói Hoàn Vũ vừa dắt Thanh Đào lại xe, anh sập chổng chiếc Spacy giùm cô:

- Nào, đi về đi, hôm khác anh đi tìm em.

- Đuổi em về như thế này là sao?

Hoàn Vũ gắt:

- Anh đã nói anh bận mà.

- Trả lời em câu này đi, rồi em về.

- Gì nữa?

- Anh thích con nhỏ đó đúng không?

- Nhiều chuyện quá, đi về đi!

Hoàn Vũ bỏ đi vào trong, Thanh Đào nhìn theo hậm hực. Đồ ngốc! Sao anh không hiểu, Duy Tân chỉ là cái tên để thử lòng anh, rồi anh sẽ chán con bé Lộ Lem nhà quê đó, chỉ có cô là hiểu anh mà thôi.

Hoàn Vũ chạy lên lầu, cố chạy cho kịp, nhưng anh vừa đến bậc thang trên cùng, cũng đúng lúc cửa phòng của Phương Giao đóng lại. Cô đứng tựa người

vào cánh cửa, mắt nhắm lại như cố xua tan đi hình ảnh mới lúc nãy Hoàn Vũ và Thanh Đào đang ôm nhau.

Đồ bắt cá hai tay xấu xa! Mới hồi sáng anh nói với cô anh ghen, anh chịu không nổi khi cô gặp Quyên, vậy là sao? Bây giờ anh ôm Thanh Đào...

Đưa tay chùi mạnh lên miệng mình, Phương Giao cảm thấy giận. Có lẽ là anh muốn đùa với cô, anh vẫn quen thói bắt nạt và xem thường cô mà. Như thế thì buồn làm gì, hãy xem như không có chuyện gì xảy ra.

- Giao à! Em mở cửa đi, chúng ta cùng đến bệnh viện nghen?

Hoàn Vũ ngập ngừng gõ cửa. Im lặng... Anh gõ đến lần thứ ba, cánh cửa mở ra, suýt chút nữa anh gõ vào mặt Phương Giao. Cô trừng mắt nhìn anh. Hôm nay, cô chẳng có gì phải sợ anh cả. Cô lạnh lùng:

- Anh muốn đi bệnh viện thì đi một mình đi, tối tôi mới vào.
- Ba anh đâu cố tạt míc cơm ăn được.
- Còn anh đó làm chi, không biết giúp ba mình ăn cơm à?
- Dĩ nhiên là được, nhưng mà...
- Không có nhưng mà gì cả, làm ơn cho tôi nghỉ ngơi.

Phương Giao đóng ập cửa lại. Lần đầu tiên cô dám như thế với Hoàn Vũ, còn Hoàn Vũ thì ngẩn ngơ. Sao hôm nay Lộ Lem hung dữ đến thế? Mọi khi, mặc cho anh quát nạt dữ dằn, cô cũng chỉ cười và ngọt ngào xưng em em, anh anh. Đàn bà con gái đúng là khó hiểu.

A! Cô ta vừa đi với Quyên về... Tức giận Hoàn Vũ đập ầm ầm lên cửa:

- Mở cửa... mở cửa...

Cánh cửa mở mạnh ra, lỗ ã Hoàn Vũ ngã chúi vào, mặt đập xuống nền gạch. Vờ như đau lắm, Hoàn Vũ nằm luôn trên nền gạch rên rĩ:

- Ôi cha! Trời đất... hình như gãy cái răng mất rồi. Sao em ác thế hả Giao?

Tay bụm miệng và rên, người dán chặt trên nền gạch như là quá đau đớn, Phương Giao điếng người. Cô sụp xuống ngồi cạnh Hoàn Vũ, đặt tay lên vai anh.

- Anh Vũ! Anh Vũ!

Đợi cho Phương Giao gọi đến lần thứ ba, Hoàn Vũ mới lật người qua và ôm chàng lầy Phương Giao cho cô ngã ập lên người anh.

- Em lo cho anh phải không? Anh đâu có sao, nhưng anh sẽ có sao đó, nếu như em cứ mãi lạnh lùng với anh.

- Buông ra! Đừng có mà mới vừa ôm người khác đã ôm tôi. Anh xem tôi là cái gì? Tôi không phải hạng gái như anh từng quen đâu.

Không chịu buông, Hoàn Vũ nòng nài:

- Thì ra em... ghen nên lạnh lùng làm khổ anh hả. Chiều nay, anh hết đi ra rồi đi vào chờ em về, em lại đi với Quyền, ruột gan anh nó lộn tùng phèo lên đây nè.

- Hứ! Đồ xạo! Lộn tùng phèo mà ôm được cô Thanh Đào. Xạo quá! Té gãy mấy cái răng hả? Gãy cả hàm luôn cho hết xạo.

- Em ác quá vậy! Nếu anh gãy cả hàm đau chết đi, chịu gì nổi?

- Đáng đời!

- Mới lúc nãy, anh thấy em lo lắng cho anh, anh không tin em ác, em đang dối lòng phải không?

Hoàn Vũ tha thiết nhìn vào mắt Phương Giao, còn cô thì quan sát cái miệng của anh. Còn nguyên chứ có chảy máu gãy răng gì đâu. Tức mình, cô mắng.

- Xạo.

Tiếng "xạo" chưa nói tròn câu, đôi môi xinh xắn đã bị Hoàn Vũ cuốn lấy, nụ hôn ngọt ngào và cũng thật say đắm. Không hiểu sao Phương Giao không đẩy anh ra, mắt cô khép lại đón nhận cái cảm giác tuyệt vời anh đang truyền cho cô.

Thật lâu sau rời môi cô, Hoàn Vũ thì thầm:

- Phương Giao! Em nói với anh là em có yêu anh đi.

Mặt Phương Giao đỏ như:

- Phải nói sao anh?

- Em không nói, anh sẽ giữ em nằm như thế này hoài và... hôn em cho đến khi em ngộp thở mới thôi.

- Anh và... Thanh Đào từng như thế này, có phải vậy không?

- Không. Giữa cô ấy và anh đơn thuần là tình bạn. Anh đã từng yêu, nhưng chưa bao giờ anh có cảm giác hạnh phúc như lúc này đâu. Kỳ lạ, lúc nào anh cũng nghĩ về em và không chịu nổi khi biết em đang đi với Quyền.

- Em xem anh Quyền như người anh, dù anh ấy nói yêu em.
- Hứa với anh đừng đi với Quyền nữa. Hứa đi!
- Vậy anh có đi với Thanh Đào không?
- Xem như bạn thôi mà.
- Em cũng xem anh Quyền như người anh thôi mà.

Hoàn Vũ vờ trừng mắt:

- Bướng hả?
- Bắt chước anh đó.

Hoàn Vũ phì cười, siết mạnh Phương Giao hơn nữa vào mình.

- Anh chỉ yêu có mình em thôi mà.

Lần nữa, môi Hoàn Vũ say đắm tìm môi Phương Giao, nụ hôn ngọt ngào trao nhau mỗi lúc cháy bỏng...



Hoàn Vũ cùng Phương Giao đến thăm ông Bằng. Gương mặt hai người tươi rói, ông Bằng nhìn cả hai, có cái gì đó là lạ như là chúng nó... yêu nhau vậy. Ông bảo Hoàn Vũ lúc Phương Giao loay hoay dỡ cà mèn thức ăn:

- Con có chuyện vui à?

Hoàn Vũ mỉm cười:

- Sao ba biết vậy?
- Con đâu có ăn hiếp Phương Giao nữa, mà ba cũng cảnh cáo, con ăn hiếp Phương Giao, ba sẽ đánh đòn con. Đừng có tưởng con lớn rồi, ba không đánh con được nghen.
- Ba ơi! Sao chưa gì ba bênh Phương Giao chằm chập, ăn hiếp con trai của ba vậy?
- Con là con trai, ba cần con gái hơn con trai.

- Ba đúng là... có trắng quên đèn. Vậy con... vâng lời ba, cưới Phương Giao, ba có tán thành không?

- Cái gì? Phương Giao, lại bác bảo!

- Dạ.

Phương Giao bung tô xúp lại, cô đưa mắt nhìn Hoàn Vũ như dò hỏi. Hoàn Vũ cười:

- Ba đang mắng anh là ba cần em hơn

- Cản anh. Ba nói anh ăn hiếp em, ba sẽ đánh anh. Có đúng không ba?

- Đúng. Phương Giao! Cháu cứ nói thật đi, Hoàn Vũ ăn hiếp cháu, bác sẽ đánh nó.

- Dạ, không có đâu bác.

Hoàn Vũ ôm qua vai Phương Giao, anh nháy mắt với ông Bằng:

- Đó, ba nghe chưa. Ba chỉ có ăn hiếp con, không công bằng, tuy nhiên con không so đo vì ba yêu vợ con, con càng thích hơn. Giao nè, chúng mình cưới nhau nghen!

Mặt Phương Giao đỏ bừng lên, cô đẩy Hoàn Vũ ra:

- Anh làm đổ xúp hết bây giờ.

Chỉ như thế thôi, ông Bằng vui như trúng số vậy.

- Phương Giao! Cháu đồng ý rồi hả?

Xấu hổ chết đi được, Phương Giao bỏ tô xúp lên bàn, cô chạy ào ra ngoài. Ông Bằng vui vẻ nhìn theo. Kiểu cách đó là hai đứa có tình ý với nhau. Ông không mong gì hơn khi Phương Giao trở thành vợ Hoàn Vũ, là dâu của ông. Có như thế lòng ông mới thanh thản nhẹ nhàng.

Ngọc Giao! Em lấy vui đi. Con của em sẽ là con dâu của anh. Anh sẽ dạy Hoàn Vũ yêu thương và mang lại hạnh phúc suốt đời cho nó.

- Con bé xấu hổ, con mau ra ngoài tìm nó đi Vũ.

- Dạ.

Hoàn Vũ đi ra ngoài, anh gặp Phương Giao ngồi một mình ngoài vườn hoa. Anh đến ngồi cạnh cô:

- Yêu nhau và cưới nhau, có gì xấu hổ hả em?
- Sao không? Anh làm gì như cuộc hành quân thần tốc vậy. Em còn đi học mà.
- Cưới xong, anh vẫn để em đi học, ai bắt em nghỉ học đâu.
- Nhưng có chồng rồi còn đi học, xấu hổ quá!

Hoàn Vũ kéo Phương Giao vào ngực mình:

- Anh sợ gã Quyền đeo đuổi em. Từ bây giờ, em chỉ đi với mỗi mình anh thôi, Giao nhé. Anh là như vậy đó, khi đã yêu, anh muốn em hoàn toàn là của anh.

- Ích kỷ!
- Gì nữa?
- Độc tài!
- Nhưng đáng yêu, phải không?

Phương Giao phì cười cầu vào tay Vũ:

- Không dám đáng yêu đâu. Người gì đâu luôn ăn hiếp người ta.
- Vậy sau này, em cứ ăn hiếp anh lại trả thù đi.
- Hứ! Nói như vậy mà cũng nói.
- Chưa bao giờ anh nghĩ, cô bé Lộ Lem này lại có quyền lực ghê gớm, cột anh lại vô điều kiện.

Phương Giao mỉm cười, ngả đầu lên vai Hoàn Vũ:

- Anh Vũ này! Sao trên trời nhiều quá hả anh?

Cô bé bắt sang chuyện khác một cách... lảng xẹt, song Hoàn Vũ hiểu lòng cô đang đầy cảm xúc như trái tim anh đang cảm xúc.

- Cái gì, anh sẽ dám cưới với con nhỏ đó?

Như không tin, Thanh Đào đặt tay lên vai trán Hoàn Vũ:

- Sốt bao nhiêu độ rồi? Chà! Kiểu này chắc là lên đến ba chín độ chín.

Hoàn Vũ hất tay Thanh Đào ra:

- Người ta nói chuyện nghiêm túc chứ không đùa đầu đuôi. Cho nên, từ nay, anh sẽ không đi chung với em. Phương Giao cũng hứa với anh là cô không đi chung với Quyền nữa.

Thanh Đào cắn mạnh môi, cô không bao giờ nghĩ đến điều Hoàn Vũ phải lòng Phương Giao. Cô lớn lên bên cạnh Hoàn Vũ và rời xa nhau những mấy năm dài mới gặp lại, cô không yêu Vũ Bằng mỗi tình đầu, nhưng rồi có một ngày cô nhận ra, không ai hơn anh, nếu làm vợ anh, anh là chỗ dựa vững chắc nhất cho cô. Giờ đây, khi cô biết nghĩ đến anh, lại là lúc anh rời xa cô. Cái cảm giác này thật là khó chịu. Cái tôi kiêu hãnh trong Thanh Đào như bị xúc phạm. Cô không hơn con bé Lộ Lem kia sao?

Cô làm mặt nghiêm nhìn Hoàn Vũ:

- Đã suy nghĩ kỹ chưa?

- Rồi! Sẽ không có ai săn sóc cho ba anh tốt hơn cô ấy, cũng như mang lại niềm vui cho ba của anh.

Thanh Đào chậm biếm:

- Vậy anh cần vợ, cần người bạn đời cho anh hay là cần người lo cho ba anh?

- Tất cả. Hơn nữa, khi ở bên cô ấy, anh có một cảm giác hạnh phúc, một cảm giác rất lạ chưa từng có, đó là tình yêu.

- Coi chừng anh bị ngộ nhận đó!

- Không phải! Thôi nhé, từ nay chúng ta sẽ ít gặp nhau.

- Nè! Chơi cờ phiêu không có em, coi chừng anh sẽ thua.

- Đâu có sao. Anh sẽ không ăn thua, hay lao vào cơn sốt chứng khoán nữa.

Giọng nói tự tin và hạnh phúc của Hoàn Vũ sao làm tim Thanh Đào đau nhói lên. Cô tức giận xô đùa vai Hoàn Vũ:

- Không như vậy thì rút xéo đi cho em nhờ.

Hoàn Vũ cười lớn, đi r axe, anh cho những lời của Thanh Đào là đùa. Cô mắng mỏ anh như vậy thôi, khi cần là cô cũng gọi điện thoại cho anh. Còn anh, đã đến lúc chấm dứt thời độc thân của mình.

Hoàn Vũ đi rồi, Thanh Đào hằm hằm gạt đồ mọi thứ lên bàn. Cô không nghĩ mình sẽ giận đến như thế, khi Hoàn Vũ tuyên bố anh cưới vợ. Thanh Đào tự ái thì đúng hơn. Sao không bao giờ Hoàn Vũ nghĩ anh và cô có tình cảm với nhau.

- Cái gì đây?

Ông Thành Lê tròn mắt nhìn mọi thứ ngổn ngang rơi trên nền gạch. Ông bước qua và ngồi xuống với cô con gái cưng của mình.

- Lại thua cổ phiếu phải không con? Ba nghĩ con gái ba đâu có quan trọng đồng tiền đến như vậy.

Thanh Đào vùng vằng:

- Ai nói với ba thua cổ phiếu mà con nổi giận? Ba biết, tiền bạc với con không quan trọng mà.

- Vậy thì đưa nào cả gan chọc giận con?

- Là anh Vũ đó. Anh bảo sẽ cưới vợ, như vậy là đâu có ai đưa con đi chơi, hay tham vấn giá cổ phiếu với con.

- Thì ba.

- Bàn cổ phiếu với ba, con thà bàn với... cái bàn còn thú vị hơn.

Ông Thành Lê cười hề hề trước sự hỗn hào của con gái, ông quen chiều chuộng con gái mất rồi:

- Con nói Hoàn Vũ cưới vợ, sao nó ngốc thế, con gái ba tuyệt hảo, sao nó không chọn?

- Ba đừng làm con tức hơn nữa nhen. Hấn bị mù rồi, ai đời đi yêu con nhỏ từ cô nhi viện ra.

Ông Lê cau mày:

- Con nói con bé Phương Giao gì đó à?

- Ủa! Ba biết nữa sao?

- Sao không. Hôm bác Bằng bị xe tông nằm bệnh viện, ba có vào thăm, ông than là muốn Hoàn Vũ cưới con nhỏ đó, bởi vì trong vụ tai nạn giao thông mười mấy năm trước của cha mẹ nó, ông có dự phần vào. Đó là nỗi ân hận mà suốt đời ông ta mang theo.

- Là sao hả ba?

- Mẹ của Phương Giao là em gái nuôi của ba Hoàn Vũ, ông nội Hoàn Vũ lấy cơ anh em nuôi thì không thể yêu nhau và lấy nhau, nên ép ông Bằng cưới vợ, và sau đó gả chồng cho Ngọc Giao.

Thanh Đào kêu lên:

- Rồi sao nữa, ba mau nói cho con nghe.

- Đã đi hỏi vợ, song Vũ Bằng không thể nào nguôi tình yêu của mình, mãi đắm mình trong đau khổ. Còn về vụ tai nạn khiến ba mẹ Phương Giao đều tử nạn, ba không rành lắm, chỉ thấy ông Vũ Bằng gần như điên lên.

Thanh Đào cắn mạnh môi, một ý nghĩ ác độc lóe lên trong đầu cô.



- Sao hả anh?

Phương Giao bước ra khỏi phòng thay quần áo, trông cô thật xinh xắn trong bộ đầm màu trắng. Hoàn Vũ ngược lên nhìn, chưa bao giờ anh thấy Phương Giao xinh và đáng yêu đến như thế. Anh cười âu yếm:

- Đẹp lắm!

Quay sang bà chủ hàng áo cưới, Hoàn Vũ bảo:

- Tôi chọn luôn áo này và cái áo lúc nãy nữa.

Phương Giao kêu lên.

- Mua một áo đủ rồi, sao anh phí tiền như vậy hả?

- Đời người có một lần thôi, em đừng có hà tiện quá. Cái nào cần hà tiện hãy hà tiện.

Phương Giao vẫn nhăn:

- Nhưng những áo cưới này, em mặc có một lần, mua một cái thôi anh ạ.

- Em mà nói nữa, anh sẽ mua đến bốn cái đó.

Phương Giao phì cười lườm Hoàn Vũ. Thấy anh tiêu tiền mà cô phát ngộp. Lớn lên trong cô nhi viện, Phương Giao từng ao ước có những chiếc áo đẹp, nhưng như thế này, quả là vượt quá mơ ước của cô.

Cô bé Lọ Lem ngày nào, nay thành công chúa lầu vàng. Ra xe ngồi, cô cứ nhìn những hộp áo cưới chất phía sau lòng bồi hồi:

- Anh biết không? Chưa bao giờ em nghĩ là em sẽ có những chiếc áo như thế này. Em cứ tưởng như mình đang mơ vậy.

Hoàn Vũ cảm động kéo Phương Giao vào gần sát mình, anh hôn nhẹ vào má cô:

- Em không mơ đâu, là sự thật đó. Chúng mình đang rất hạnh phúc, em có cảm nhận là đang hạnh phúc không?

- Có, em rất hạnh phúc vì anh đã yêu em.

Hoàn Vũ lặng đi trong lời nói chân tình. Anh hiểu cô yêu anh cũng như anh đang yêu cô vậy. Anh ôm cô vào lòng, cả hai cùng lặng im lắng nghe nhịp đập của trái tim, yêu thương nồng nàn.

Reng... reng... Điện thoại reo. Một người khách muốn đi xem căn nhà Hoàn Vũ rao bán. Anh vui mừng:

- Được, nửa giờ nữa tôi đến.

Tắt điện thoại, Hoàn Vũ vui vẻ:

- Ông khách thuận mua căn nhà, anh đi làm giấy tờ, vậy anh đưa em về nhà nhen?

- Nếu anh cần, hay là cứ thả em xuống ở đây, em muốn mua một ít quần áo lót.

- Ồ, cũng được. Nhớ mua xong đón tắc xi về nhen em, còn những áo cưới đó cứ để trên xe, lát trưa anh mang về.

- Dạ.

Phương Giao xuống xe, cô vẫy tay cười với Hoàn Vũ, rồi băng qua đường, không thấy sau lưng cô, Thanh Đào cũng bước theo. Phương Giao chọn mấy cái áo lót...

- Phương Giao thật tiến bộ, bây giờ cũng biết cách chọn quần áo quá hả?

Một tiếng nói vang từ phía sau. Phương Giao giật mình quay lại:

- Chị Thanh Đào. Chị cũng đi mua quần áo hả?

- Mua sắm để chuẩn bị ăn đám cưới của Giao với anh Vũ chứ. Hai người trông khá xứng đôi, nhưng không hiểu Giao có yêu hay là muốn làm vợ một người mà ba của người ta là người đã từng hại chết cha mẹ ruột của Giao.

Phương Giao cau mày:

- Chị nói gì vậy?

Thanh Đào nhún vai:

Tôi nói rõ như vậy mà Giao không hiểu sao? Vậy mà anh Vũ luôn khen Giao là người thông minh.

Thanh Đào bỏ đi, Phương Giao bỏ mấy cái áo vừa chọn, đuổi theo Thanh Đào.

- Chị Đào! Chị nói rõ hơn có được không?

Thanh Đào nhìn Phương Giao bằng cái nhìn thật sắc:

- Nếu như Giao biết sự thật bác Bằng từng yêu mẹ Giao, chính vì vậy mà bác chịu không nổi đã hại chết cha mẹ Giao, Giao có còn... muốn làm đám cưới với anh Vũ nữa không?

Phương Giao há hốc mồm bàng hoàng:

- Tôi... tôi...

Thanh Đào cười lạt:

- Lòng ghen tuông đã biến bác Bằng thành tên sát nhân. Luật pháp không thể trừng phạt kẻ thủ ác, nhưng mà lương tâm ông ta đã khiến ông ta muốn con trai mình cưới Phương Giao, xem như hóa giải hận thù. Tôi đã nói rõ những gì tôi biết, tùy Giao, nhưng đừng có ngu ngốc bảo là tôi nói, tốt nhất nên đi hỏi bác Bằng.

Thanh Đào đi luôn một nước, cô hiểu đã quá đủ để phá tan tình cảm Phương Giao dành cho Hoàn Vũ. Họ sẽ bỏ nhau...

Phương Giao đứng chết lặng, cô không muốn tin vào sự thật kia chút nào. Có một sự thật như thế sao? Hèn nào ông chịu nuôi cô và còn muốn con trai ông cưới cô. Đồ ác độc.

- Bác Bằng!

Phương Giao xô cánh cửa phòng ông Bằng. Ông đã tháo băng bột chiều hôm qua, song cánh tay hãy còn yếu. Thấy Phương Giao, ông vui vẻ:

- Con và Hoàn Vũ đi sắm áo cưới rồi hả? Hoàn Vũ đâu?

Trước vẻ mặt hớn hờ của ông Bằng, tim Phương Giao đau nhói lên. Có lẽ ông ta nghĩ rằng những tội lỗi của ông trong mười mấy năm nay không ai phát hiện, và ông ta đang ban bố ân đức cho cô để chuộc lại lỗi cắn rút lương tâm ông ta.

Đôi mắt Phương Giao đỏ lửa và đầy ai oán, ông Bằng ngỡ ngàng:

- Phương Giao! Có chuyện gì vậy?
- Hãy nói cho tôi biết, vì sao ba mẹ tôi chết?

Toàn thân ông Bằng lạnh ngắt, ông kêu lên:

- Phương Giao! Tại sao cháu lại hỏi như vậy?

Phương Giao tiến vào, cô đứng trước ông Bằng, giọng căm hận:

- Ông hãy nói đi! Vì ghen hờn mà ông đã hại chết ba mẹ của tôi, phải không?
- Ai nói với con những điều kinh khủng này vậy Giao?
- Nghĩa là có, đúng không? Ông đã hại chết cha mẹ tôi, tại sao vậy? Rồi mười mấy năm nay, ông giả nhân giả nghĩa nuôi tôi, nhưng thật ra là để lương tâm ông không ray rút.

Ông Bằng ôm ngực, lắc đầu nguây nguây:

- Không phải đâu Giao.
- Không phải? Vậy thì tại sao ông nói đi? Hãy nói đi...

Cổ họng ông Bằng như có ai chẹn lại, đầu ông hoa lên, mọi thứ như quay cuồng, mặt ông đỏ ngầu như người uống rượu. Nhưng lòng căm hờn lẫn đau đớn khiến Phương Giao quên mất lời dặn của bác sĩ, không được để ông Bằng xúc động. Cô gào lên:

- Tại sao? Ông nói đi!

Nước mắt Phương Giao chảy dài đau đớn, cô cứ hét to lên:

- Tại sao? Ông nói đi!

Tiếng hét to quá, đi hơn nửa cầu thang, Hoàn Vũ cau mày. Chuyện gì vậy? Anh phóng nhanh lên. Một cảnh tượng kinh hoàng trước mắt anh, Phương Giao cứ hét, còn ông Bằng gằn như không thở nổi, ôm ngực oằn oại.

Hoàn Vũ lao vào, anh xô bật Phương Giao ra:

- Em điên rồi hả Giao?

Vội vàng ôm ông Bằng, Hoàn Vũ lấy chai thuốc trợ tim để vào miệng ông. Không đầy năm phút, ông Bằng có vẻ dịu lại:

- Phương... Giao...

Phương Giao lùi lại ra cửa, cô khóc òa lên:

- Tội hận ông.

Quay đầu, Phương Giao chạy nhanh xuống cầu thang, cô không có can đảm đối diện với Hoàn Vũ. Anh vô tội trong cái chết của ba mẹ cô, nhưng làm sao cô có thể yêu thương con của kẻ thù đã hại chết ba mẹ mình. Tuồn la đường, Phương Giao vừa đi vừa khóc.

Chờ cho ông Bằng tỉnh lại, dù rất nóng nảy chạy theo Phương Giao hỏi cho ra lẽ, nhưng Hoàn Vũ cũng cố kềm lòng:

- Ba! Có chuyện gì vậy ba?

Ông Bằng mệt mỏi nhìn ra cửa:

- Phương Giao đâu? Ba muốn nói chuyện với nó.

- Ba chưa khỏe, hãy nằm nghỉ, có chuyện gì sau này hãy nói.

- Ba muốn nói chuyện với nó ngay bây giờ. Nó phải tin là ba không bao giờ hại chết mẹ nó. Ba không có, chỉ là vô tình thôi mà.

Hoàn Vũ sững sết, chuyện gì thế này? Anh vuốt ngực cha:

- Con tin ba, Phương Giao cũng nhất định tin ba. Ba chưa khỏe, hãy nằm nghỉ đi ba, chuyện gì đi nữa cũng không quan trọng bằng sức khỏe của ba cả.

Ông Bằng nhắm mắt lại, ông hình dung ra nét mặt Phương Giao. Cô vừa gào to vừa nhìn ông đầy căm hận nó đã hiểu gì? Gần hai mươi năm nay, ông sống triền miên đau khổ, cái quá khứ đau đớn ấy, chừng như chưa chịu buông tha ông.